

Senos paslaptys, nauji jausmai.
Kas iš tiesų nutiko tą lemtingą naktį Sent Džono saloje?

ELIN HILDERBRAND

ROMANAS

Karibų trilogija 2

Sugrįžimas į rojų

TYTO ALBA

ELIN
HILDERBRAND

Karibų trilogija ②

Sugrįžimas
į rojų

ROMANAS

Iš anglų kalbos vertė
Jovita Liutkutė

VILNIUS 2022

Elin HILDERBRAND
WHAT HAPPENS IN
PARADISE
Little, Brown and Company,
New York, 2019

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama ši kūrinių, esančių bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Copyright © 2019 by Elin Hilderbrand
© Jovita Liutkutė, vertimas į lietuvių kalbą, 2022
© „Tyto alba“, 2022

ISBN 978-609-466-654-4

AUTORĖS PASTABOS

„Sugrįžimas į rojų“ – planuojamos romanų trilogijos antra knyga. Nors šį romaną, žinoma, galima skaityti ir atskirai, skaitymo patirtis būtų gilesnė ir labiau praturtinanti pradėjus nuo trilogijos pirmos knygos „Žiema rojuje“.

Pirmojo romano *Autorės pastabose* paaiškinau, kad knygoje vaizduojamas toks Sent Džonas, koks buvo prieš 2017 metų rugsėjo mėnesį jį nusiaubiant ir nuniokojant Irmos ir Marijos uraganams. Kai kurie šioje knygoje minimi verslai ir restoranai dabar egzistuoja tik įsivaizduojamame Sent Džone. Ačiū.

PIRMA DALIS

Gaidys ir dvi vištos

AIRINĖ

Ji pabunda kniūbsčia gulėdama paplūdimyje. Kažkas šaukia ją vardu.

– *Airine!*

Ji pakelia galvą ir pajunta, kad skruostas ir lūpos aplipusios smėliu – baltu ir smulkiu kaip cukraus pudra. Airinė jaučia danguje telkiantis debesis. Saulė, nors ir jų užstojama, rodo, įkaitusi iki baltumo; jos spinduliai lyg lazeriai kiaurai veria jos kūną. Po akimirkos Airinė pajunta pirmuosius lietaus lašelius.

– *Airine!*

Ji atsisėda. Paplūdimys nepažįstamas, bet jis tikrai atogrąžose: prieš akis tyvuliuoja žalsvai melsvi jūros vandenys, už nugaros šnara vešli augalija, netoliese vaikštinėja gaidys ir dvi vištos. Ji veikiausiai grįžo į Sent Džoną.

Tik... kaip?

– *Airine!*

Kažkoks vyras šaukia ją vardu. Ji mato link jos artėjančio žmogaus siluetą. Prapliumpa lyti, vėjas siūbuoja palmių šakas. Airinė puola slėptis po medžių laja gailėdamasi, kad neturi rankšluosčio, kuriuo galėtų apsisausti, mat yra nuoga.

Nuoga?

Būtent. Pamiršo įsidėti į lagaminą maudymosi kostiumėlį.

Vyras artinasi vis šaukdamas ją vardu. *Airine! Airine!* Airinė nenori, kad jis ją pamatytų. Mėgina prisidengti nuogumą gūždamasi ir kryžiuodama rankas ant krūtinės, bet pasijunta lyg būtų pavykę pasiekti neįsivaizduojamą jogos pozą. Ji ima drebėti. Jos plaukai šlapi. Kasa kabo liesdama nugarą kaip permirkusi virvė.

Vyras mosuoja, lyg skęstų. Airinė atidžiai apžvelgia paplūdimį. Jam turės padėti kas nors kitas, nes ji tikrai negali. Bet aplink – nė gyvos dvasios, nematyti net laivų jūroje, prie horizonto linijos, net vištos su gaidžiu kažkur pradingo. Jai dingteli, kad susitikimo išvengti nepavyks, tad reikia pasiruošti. Airinė atidžiai įsižiūri į ateinantį vyrą.

Staiga praveria burną rėkti. Ar ji šaukia? Net jei šaukia, negirdi savo balso.

Tai Rasas.

Airinė nusibraukia nuo akių lietaus lašus. Raselas Stilas, su kuriuo ji susituokusi jau trisdešimt penkerius metus, per šlapią smėlį plumpina link jos ir atrodo taip, lyg skubiai turėtų pranešti kažką svarbaus.

– Airine!

Dabar Rasas taip arti, kad Airinė aiškiai jį mato: žilstelėjusius plaukus, rudas akis. Jo oda įdegusi saulėje. Nuo to laiko, kai prieš trylika metų pradėjo dirbti Todui Kroftui „Ascension“ įmonėje, jo įdegis neišblunka. Draugai dėl to net traukdavo Rasą per dantį, bet Airinė nekreipė į tai dėmesio ir jai nekildavo jokių klausimų. Į Floridą ir Teksasą Rasas vykdavo verslo reikalais, tad jo įdegis atrodė savaimė suprantamas. Airinė šį įdegį aiškino dalykiniais pietumis, vykdavusiais lauke svečius aptarnaujančiuose restoranuose, ir daugybe golfo partijų. Argi Rasas jai vis nekartodavo, kad bus neįmanoma jam prisiskambinti, nes su klientais žais golfą?

Suprantama, dabar Airinė jau žino tiesą.

– Airine, – ištaria jis.

Raso balsas ją baugina, ji kyšteli pėdas į smėlį. Balti prie smokingo vilkimi Raso marškiniai permirkę ir po jų audiniu Airinė mato rusvą savo vyro odą. Viena jo rusvai žalsvų kelnių klešne išilgai perplyšusi. Rasas atrodo taip, tarsi nuskendus laivui per plauką būtų likęs gyvas.

„Ne, – dingteli Airinei. – Ne laivas nuskendo. Lėktuvo katas-trofa. Tiksliau sakant, sudužo sraigtasparnis.“

– Rasai... – tarsteli ji.

Ji merkia lietus, ir Airinė staiga prisimena, kaip prieš dvidešimt metų dėl šalies Vidurio Vakarų užklupusios liūtis buvo nutrauktos Mažosios beisbolo lygos rungtynės, kuriose žaidė Beikeris. Visi tėvai kartu su vaikais prisiglaudę po trenerių ir žaidėjų suolui prieglobstį teikusiu stogeliu, bet Rasas, – matyt, norėdamas pasirodyti narsus, – išbėgo į aikštę rinkti įrangos. Kitas iš tėvų, Stivas Sonetas (Airinė niekada nemėgo Stivo Soneto) pasakė: „Jis labai neatsargiai elgiasi rinkdamas tas metalines lazdas. Gali ir žūti.“

Ji prisimena ir dar vieną kartą, kai Rasas peršlapo iki siūlo galo Atlantoje vykusiose vestuvėse. Dansų duktė Meizė tekėjo už „Delta Airlines“ vykdomojo direktoriaus. Tai nutiko prieš penkerius ar šešerius metus, kai Airinė su Rasu apsižiūrėjo vestuvėse dalyvaujantys net dažniau nei jaunystėje. Vaisės vyko Rodo dvaro rūmuose, ir išėję iš sietynų apšviestos šokių aikštelės ir baro, kuriame buvo vaišinama martinio kokteiliais, jiedu su Rasu pateko į stiprų lietų. Rasas ir vėl nusprendė pabūti didvyriu ir, nusivilkęs smokingo švarką, iškėlęs ir išskleidęs jį sau virš galvos, per visą stovėjimo aikštelę nubėgo prie išsinuomoto automobilio. Kai po poros minučių privažiavęs sustojo prie durų, jo marškiniai buvo permirkę taip pat kaip dabar.

– Artinasi audra, – sako Rasas.

„Na... taip, – pagalvoja ji. – Akivaizdu.“ Dabar prasidėjo tikras tvanas, o tamsiausi debesys dar tik slenka link jųdviejų.

– Maniau, tu miręs, – prabyla Airinė. – Jie man pranešė... – Ji nutyla. Kalba, bet negirdi savo balso. Tai erzina. – Jie tikino, kad tu žuves.

– Bus smarki audra, – sako Rasas. – Pražūtinga.

– Kur mums slėptis? – klausia Airinė.

Ji atsisuka į medžius. Kur vištos slepiasi nuo lietaus? – dingteli jai. Nes ir ji norėtų ten pasislėpti.

Lygiai aštuntą Airinė pažadina Kešą. Sūnus praminė ją Motušę Žadintuvu.

– Vėl sapnavau, – sako ji.

Kešas pasikelia lovoje, atsiremia alkūne į patalus. Jo šviesūs plaukai susivėlę, be to, jis želdinasi barzdą: nesiskuto nuo tos dienos, kai jie paliko salą. Airinė jį įkurdino geriausiame iš penkių svečiams skirtų miegamųjų, kuri vadina Prabangiaisiais apartamentais. Šis kambarys dekoruotas tamsia, reljefiška medžio plokšte, skersai visas kambario sienas einančio karnizo briaunelė dekoratyviai išlenkta, kambaryje stovi didžiulė vėlyvajam karalienės Viktorijos valdymo laikotarpiui būdingo stiliaus lova su kutais puoštu baldakimu. Be to, yra ir vitražinis viršulangis, beveik veltui Airinės įsigytas Ajovos valstijoje Solone įsikūrusiame mažame antikvariate, ir šilkinis, tamsiai raudonas ir rusvai gelsvas persiškas kilimas, kurį ji nupirko iš oficialaus platintojo Čikagoje. (Ji manė, kad Rasas galėtų neleisti įsigyti kilimo, už kurį teks pakloti penkiaženklę sumą, bet jis paragino žmoną nesivaržyti ir pirkti kilimą, jei tik tas pirkinys suteiks jai laimės.) Bet iš

tame kambaryje esančių daiktų labiausiai Airinei patinka kaltinės geležies praustuvas, kurio rėmai laiko keramikinę kriauklę paaukuotais kraštais. Virš jos kabo 1928-aisiais Eryje Pensilvanijos valstijoje daryta Raso motinos Milės nuotrauka, kurioje ji atrodo visai jauna mergina. Airinė prisimena, kaip džiaugėsi ir didžiavosi atnaujindama šį kambarį, – tiesą sakant, taip jautėsi rūpindamasi kiekvienos šio namo patalpos remontu, – nors šią akimirką negali suprasti, kodėl. Karalienės Viktorijos laikų stilius atrodo toks slegiantis, toks perdėtas, tikra tragedija.

Airinė paliko šeiminkės miegamąjį; niekada daugiau jame nenakvos. Grįžusi iš Sent Džono, ji naudojasi mažesniuoju svečių kambariu, kuris kadaise buvo skirtas guvernantei. Kambarys trečiame aukšte, priešais palėpės duris. Palėpė prigrūsta daiktų, kuriuos Airinė pusvelčiui įsigijo blusų turguose ir kuriems paskui namuose nerado vietos, be to, ten sunešti visi baldai iš ankstesnių namų, mat Rasas neleido jų parduoti elektroninėje „Goodwill“ parduotuvėje. Jis daug kartų sakė, kad būtų mielai likęs ir kukliame jūdvių būste Dobilų gatvėje, ir Airinė pagalvodavo, kad jos vyras kuoktelėjo. Suprantama, tada ji dar nežinojo, kad Rasas gyvena slaptą gyvenimą.

Renovuojant namą, guvernantės kambarys, galima sakyti, liko pamirštas. Airinė tiesiog nudažė sienas žydrais dažais ir pastatė kambaryje baltą kušetę ir nedidelę kvakerių stiliaus komodą. Bet dabar šis paprastas ir nuošalus kambarys jai patinka. Jame Airinė jaučiasi saugi, nors nuo sapnų, rodos, nepavyko pasislėpti ir čia.

– Tėtis buvo gyvas? – klausia Kešas.

– Gyvas, – sako Airinė.

Tai trečias toks sapnas, aplankęs ją nuo tada, kai grįžo iš Sent Džono. Sužinoję, kad Rasas žuvo jūroje, netoli Virdžin Gordos

sudužus sraigtasparniui, Airinė su Kešu ir vyresniuoju sūnumi Beikeriu nuvyko į Mergelių Salas. Iš privačios sraigtasparnių kilimo aikštelės Sent Džone jis su saliete Rouze Smol skrido į nuošalią britams priklausančią Anegados salą. Paskui Airinė sužinojo, kad Rouzė buvo Raso meilužė ir kad Rasas paliko penkiolika milijonų dolerių vertą vilą ir dvylikos metų dukterį vardu Maja. Nors Airinei ir jos sūnums tai buvo keista ir skaudinanti kelionė, dabar, praėjus savaitei, visi šie sukrečiantys faktai, rodos, jau jausti į Airinės kasdienybės gobeleną. Neįtikėtina, bet žmogaus protas prie visko geba prisitaikyti.

– Jis kalbėjo apie audrą, – priduria Airinė. – Smarkią audrą. Pražūtingą.

– Gal turėjo omenyje audrą su žaibais? – pasvarsto Kešas.

– Gali būti, – pritaria Airinė. Į sraigtasparnį trenkė žaibas. – O gal turėjo galvoje tai, kas mūsų laukia?

– Tyrimą, – sako Kešas.

– Taip.

Prieš savaitę, praėjus vos porai dienų, kai jie iš Sent Džono grįžo namo, Airinei, Kešui ir Beikeriui paskambino FTB agentė Koletė Vasko ir pranešė, kad Mergelių Salų paieškos ir gelbėjimo tarnyba susisiekė su FTB ir pasidalijo įtarimais, jog sraigtasparnio katastrofą galėjo sukelti ir sudėtingesnės, plika akimi nematomos priežastys.

– Ką konkrečiai tai reiškia? – paklausė Airinė.

– Sraigtasparnio korpusui padaryta žala neatitinka tos, kurią įprastai padaro trenkęs žaibas, – paaiškino agentė Vasko. – Tuo metu Virdžin Gordos apylinkėse žaibavo, bet, sprendžiant iš sraigtasparnio korpuso apgadinimų, jie atsirado dėl detonavusio sprogstamojo užtaiso.

– Sprogstamojo užtaiso... – mažliai pakartojo Airinė.

– Mes tęsiame tyrimą, – vėl prabilo agentė Vasko. – Ką galite papasakoti apie vyrą vardu Todas Kroftas?

– Ne kažin ką, – atsakė Airinė. Ir papasakojo visaip mėginusi susisiekti su Todu Kroftu, bet veltui. – Ko gero, labiau už jus noriu jį rasti, – pridūrė.

Airinė perdavė agentei Vasko telefono numerį, kuriuo jai skambino Todo Krofto sekretorė Merlin Monro. Agentė Vasko padėkojo Airinei ir pažadėjo palaikyti su ja ryšį.

Plika akimi nematomos katastrofos priežastys. Sprogstamasis užtaisas. Airinei dingtelėjo, kad tai vis labiau primena kino filmą. Nuojauta jai kuždėjo, kad tik laiko klausimas, kada prasivers dar vienos tamsoje skendinčios jos vyro slapto gyvenimo durys.

– Be to, sapne buvo vištų, – sako Airinė Kešui. – Gaidys ir dvi vištos.

Kešas krenkšteli.

– Na... taip.

Ką reiškia: „Na... taip?“ Staiga Airinė supranta: Rasas – gaidys, o Airinė ir Rouzė – vištos.

Išskyrus Kešą ir Beikerį, čia, Ajova Sityje, niekas daugiau nežino, kad Rasas žuvo. Airinė niekam to nesakė ir jaučiasi lyg apgavikė, lyg būtų įgrūdusi Raso lavoną į vieną iš devyniolikos šių namų spintų ir dabar šis būtų ėmęs dvokti. Bet Airinė nuramina sąžinę tarusi sau, kad visa tai – jos asmeninis reikalas. Juolab kad niekas jos neklausė! Nors... tai ne visai tiesa: Braun Dyro senelių namų slaugytoja Dotė teiravosi, kur Rasas, ir Airinė, staiga apimta neapsakomos panikos, jai pamelavo, girdi, Rasas išvykęs į Karibus darbo reikalais.

„Ir negalėjo grįžti? – paklausė Dotė. – Net tokiomis aplinky-

bėmis?“ Dotė labai mėgo Rasą; kaskart jam atvykus, tūpčiodavo aplink jį taip, tarsi jam, kad pasiektų senelių namus, būtų tekę perbristi upes ir perlipti kalnus, o dažnus Airinės apsilankymus Braun Dyre ji, rodė, laikė savaime suprantamais. Airinei patiko piktdžiuga, kurią ji jautė matydama, kaip sužinojus, kad darbas Rasui svarbiau už mirštančią motiną, Dotės veide šmėstelėjo nusivylimas.

Nuo to laiko, kai prieš trylika metų įsidarbino „Ascension“ įmonėje, Ajova Sityje Rasas būdavo retas svečias. Anksčiau jis dirbo Kukurūzų perdirbėjų asociacijoje, be to, iš prigimties labai mėgo bendrauti. Nuvežęs Beikerį ir Kešą į mokyklą, jis dažnai užsukdavo į Lino gatvėje įsikūrusią Pirsono vaistinę-kavinukę išgerti puodelį kavos su „vaikiniais“ – keturiais ar penkais į pensiją išėjusiais ponais, visiems žinomais kaip Vidurio Vakarų mafija, valdanti Ajova Sity. Raso kavos pertraukėlė su vaikinais buvo šventas reikalas. Būtent jie paskatino jį kandidatuoti į Ajova Sičio mokyklos tarybą ir pasiūlė stoti į Rotary klubą, kurio viceprezidentu Rasas vėliau tapo.

Visi tie vaikinai dabar jau buvo mirę, o Rasas jau daugiau nei dešimtmetį nedalyvavo nei savivaldos lygmens politikoje, nei Rotary klubo veikloje. Airinė kartais atsitiktinai sutikdavo žmonių iš ankstesnio gyvenimo, – kad ir Čerę Verner, buvusio miesto mokyklų inspektoriaus žmoną. Čerė (ar koks ten buvo jos vardas) paklausdavo, kaip sekasi Rasui, ir pridurdavo: „Visada žinojome, kad vieną gražią dieną jis išplauks į plačius vandenis“, – lyg Rasas būtų tapęs kino žvaigžde arba amerikietiškojo futbolo komandos „Chicago Bears“ atriminiu gynėju.

Bet kas iš Ajova Sičio gyventojų liko Raso kasdieniame gyvenime? Tiesą sakant, niekas.

Pasirūpinus reikalais, atsiradusiais mirus Milei, – velionės kūnas nugabentas į laidojimo namus, asmeniniai daiktai surinkti ir paimti, Braun Dyro senelių namų teisininkui patikėta tvarkyti su Milės palikimu susijusius formalumus, – Airinei nelieka nieko kita, tik imtis itin nemalonios užduoties: susisiekti su šeimos advokatu Edu Sorliu ir pranešti, kas nutiko Rasui.

– Airine! – šūkteli Edas. Jo balse justai džiugus smalsumas. – Nesitikėjau, kad taip greitai vėl paskambinsi. Ar viskas gerai?

Airinė žydrai violetiniame salone mina persišką kilimą, kurią tas pats Čikagoje dirbantis kilimų platintojas, kuris jai pardavė ir Prabangiuosiuose apartamentuose patiestą kilimą, apibūdino kaip „išverstą karalienės Viktorijos papuošalų dėžutę“. (Airinė nedvejodama jį įsigijo, nors jis kainavo net daugiau už pirmąjį kilimą.)

– Ne, Edai, – sako Airinė. – Negerai. – Ji patyli. Rasas žuvo prieš dešimt dienų, ir dabar ji pirmą kartą ketina išstarti šiuos žodžius kitam žmogui, neskaitant savo sūnų. – Rasas žuvo.

Akimirką įsiviešpatauja tyla. Gal net ir dvi.

– Ką? – prabyla Edas. – Airine, ką tu sakai?

– Pirmą Naujųjų metų dieną jis žuvo sudužus sraigtasparniui, – paaiškina Airinė. – Mergelių Salose. – Ji nelaukia, kol Edas užduos, rodos, nesunkiai nuspėjamą klausimą: „Ką Rasas veikė sraigtasparnyje, Mergelių Salose?“ arba „Kur yra Mergelių Salos?“ – Kai praeitą savaitę skambinau tau ir teiravausi apie Raso testamentą, jis jau buvo miręs. Jau tada turėjau viską tau iškloti. Atsiprašau. Tiesiog... man dar reikėjo laiko apsiprasti su ta mintimi.

– Dieve mano, Airine... – sako Edas. – Man labai... labai gaila. Rasas... – Tyla užsitęsia. – Dieve... Anita bus *priblokšta*. Juk žinai, kaip ji mėgo Rasą. Gal tu net nesuvokei, bet prieš daugelį metų visų mūsų, priklausiusių nedidelei draugų grupei, žmo-

nos Rasą laikė tobulu sutuoktiniu. Anita manęs vis klausdavo, ar negalėčiau būti į jį panašesnis.

Staiga Edas nutyla ir Airinei dingteli, kad jis mėgina suvaldyti jaudulį.

„Anita turėtų džiaugtis, kad nebuvai panašus į jį“, – nori pasakyti Airinė. Anita ir Edas Sorliai buvo iš grupelės draugų, su kuriais Airinė ir Rastas užmezgė ryšius, kai vaikai buvo maži, ir... taip, Anita neslėpė susižavėjimo Rasu. Visada juokdavosi iš jo pokštų ir labai pavydėjo Airinei, kai per šios penkiasdešimtąjį gimtadienį Rastas pasamdė lėktuvą, kad pakeltų į dangų plakatą, ant kurio raštu išpažino savo meilę žmonai.

– Padėk man, Edai, – prašo Airinė. – Neskaitant vaikų, tu pirmas, kuriam pranešiau šią žinią. Praeitą savaitę su berniukais buvome nuskridę į Karibus. Raso kūnas buvo kremuotas ir mes išbarstėme pelenus.

– *Tikrai?* – nusistebi Edas. – Vadinasi, planuoji ne laidotuves, o atminus?

– Ne, atminų nebus, – sako Airinė. – Bent jau kol kas. – Ji supranta, kad jos žodžiai skambės keistai. – Negaliu susitikti su tokiu gausiu būriu žmonių, turinčių daugybę neatsakytų klausimų. Ir tavęs, Edai, kaip mano advokato, prašau kol kas niekam šios žinios neskleisti. Net nenorėčiau, kad apie tai prisitartum Anitai.

Vėl trumpai įsiviešpatauja iškalbinga tyla.

– Gerbiu tavo norus, Airine, – prabyla Edas. – Bet negali šios paslapties saugoti amžinai. Ar ketini „Press-Citizen“ laikraštyje įdėti nekrologą? Arba... net nežinau... paskelbti įrašą feisbuke?

– Feisbuke? – nusistebi Airinė. Vien ši mintis jai atrodo atgrasi. – Ar pagal įstatymus privalau pranešti žmonėms apie Raso mirtį?

– Pagal įstatymus? – perklausia Edas. – Ne, bet... nieko sau. Matyt, tu dar neatitokai. Regis, ir aš labai sukrėstas. Tai buvo... Bet kodėl...

– Edai, – pertaria jį Airinė, – paskambinau tau, nes noriu sužinoti, kokius teisinius veiksmus privalau atlikti.

Edas garsiai atsidūsta. Jis sutrikęs. Airinė įsivaizduoja, kad labai panašius jausmus teks patirti devyniasdešimčiai, o gal ir visam šimtui jų draugų ir kaimynų. Gal jai *tikrai* derėtų paskelbti laikraštyje nekrologą? Tik ką rašyti? Praėjus dviem valandoms, kai tie laikraščiai šleptelės prie tų žmonių namų slenksčio, ji sulauks gausaus būrio geradarių, nešinių troškiniu ir norinčių daug ko paklausti. Ši mintis jai nepakeliama.

– Edai, kai aną kartą tau skambinau, sakei, kad rugsėję Rasas sudarė naują testamentą. – Šią žinią Airinė buvo nugrūdusi į patį sąmonės paribį, bet dabar ji išniro į paviršių. Po galais, kodėl Rasas *surašė naują testamentą* nedalyvaujant Airinei, o svarbiausia – kodėl jai apie tai net *neužsiminė*? Priežastis galėjo būti tik viena. – Sakei, kad į testamentą jis įtraukė naują gyvybės draudimo sutartį? Trijų milijonų dolerių suma? – Airinė nutyla, stipriai sučiaupia lūpas. – Kas toje gyvybės draudimo sutartyje nurodytas kaip... naudos gavėjas?

„Štai akimirka, kai paaiškės labai nemaloni tiesa“, – dingteli jai. Naudos gavėja Rasas veikiausiai paskyrė Roužę. O gal, jei pabijojo taip pasielgti, vietoje jos nurodė patikos fondą, kurio gijos vis tiek nuves pas Roužę ir Mają.

– Žinoma, kad tu, – ištaria Edas. – Naudos gavėja esi tu.

– Aš? – nusistebi Airinė. Ji pasijunta... pasijunta kaip...

Edas klausia:

– Kas dar galėtų būti naudos gavėjas? Sūnūs? Manau, Rasas nerimavo, ar Kešas geba tinkamai elgtis su pinigais. – Edas

krenkšteli. – Be to, jis pakeitė ir dar kai ką. Po tavo skambučio praeitą savaitę užmečiau akį į savo užrašus.

– Ką jis pakeitė?

– Na, tikriausiai prisimeni, kad kai 2012-aisiais judu su Rasu pasirašėte savo testamentus, tu paskyrei Rasą tavo testamento vykdytoju, o Rastas savojo testamento vykdytoju nurodė savo viršininką Todą Kroftą. Aš užsirašiau, kad Rastas sakė, jog jo finansiniai reikalai darosi pernelyg painūs, jo žodžiais tariant, „paprastam mirtingajam“ tvarkyti ir jis nenori užkrauti tau tokios atsakomybės. Jis pareiškė, kad Todui Kroftui bus lengviau įsigilinti į tai, kas parašyta smulkiu šriftu. Prisimeni?

Ar Airinė tai *prisimena*? Užsimerkusi ji mėgina įsivaizduoti save ir Rasą Edo Sorlio biure. Airinė puikiai prisimena susitikimą, kai buvo sudaryta namo pirkimo–pardavimo sutartis, – mat tuomet jautė didžiulį jaudulį, – bet diena, kai jiedu pasirašė savo testamentus, atmintyje neišliko. Veikiausiai todėl, kad šis darbas atrodė nuobodus – kaip keisti jos „Lexus“ automobilio tepalus. Ji žinojo, kad tai būtina padaryti, bet šiam reikalui neskyrė daug dėmesio, nes ir ji, ir Rastas buvo puikios sveikatos. Pagaliau jiedu prakuto: Rastas gavo naują darbą, jie įsigijo naują namą, plūstelėjo pinigai.

Ne, Airinė neprisimena. Ji abejoja, ar būtų prieštaravusi, kad Rastas paskirtų Todą Kroftą savo testamento vykdytoju. Tuomet Todas atrodė kaip Gelbėtojas. *Dievas Todas*.

– Taigi, Todas buvo testamento vykdytojas, – sako Airinė.

– Bet pernai rugsėjį atvažiavęs sudaryti naujo testamento, Rastas šį punktą pakeitė, – paaiškina Edas. – Naujo testamento vykdytoja jis paskyrė tave.

– Tikrai? – nustemba Airinė.

– Ar jis tau nesakė? – klausia Edas.

– Ne, – ištaria Airinė. Paskui ima svarstyti, ar tai tiesa. – Žinai, Edai, o gal ir sakė, tik aš pamiršau.

„O gal tiesiog jo nesiklausiau“, – pagalvoja. Gali būti, kad vieną praeitų metų rugsėjo vakarą, jiems susėdus vakarieniauti, Rasas tarė: „*Šiandien susitikau su Edu Sorliu, sudariau naują testamentą su įtraukta papildoma gyvybės draudimo sąlyga ir pasyriau tave jo vykdytoja.*“ Rugsėjo mėnesį ši žinia galėjo atrodyti visiškai nereikšminga ir apskritai neverta dėmesio. Gyvybės draudimas, testamento vykdytoja. Kam tai rūpėjo! Visa tai buvo tik pasiruošimas lemtingam įvykiui, Raso mirčiai, kuri, nors ir įmanoma įsivaizduoti, turėjo jį ištikti labai tolimoje ateityje.

Žinoma, dabar šis testamentas nepaprastai svarbus. Airinė yra gyvybės draudimo sutartyje numatytos naudos gavėja ir testamento vykdytoja. Ir tai – gera žinia, tiesa?

– Savo užrašuose radau ir dar kai ką, – tęsia Edas, sprendžiant iš balso, mėgindamas tvardyti, kad nepravirktų. – Kai paklausiau Raso, ar jis nesijaudina, kad testamento vykdymo procedūros tau galėtų būti per sunki našta, ypač turint omenyje jo painius finansinius reikalus, jis atsakė: „Airinė yra vienintelis asmuo, kuriuo pasitikiu ir kuris viską padarys taip, kaip dera.“ – Edas nutyla, o paskui priduria: – Rasas taip ir pasakė. Užsirašiau jo žodžius.

Airinė yra vienintelis asmuo, kuriuo pasitikiu ir kuris viską padarys taip, kaip dera. Šiame iš pirmo žvilgsnio paprastame sakinyje slypi gili prasmė. Ar Rasas numanė, kad Airinė sužinos apie Rouzę, Mają ir vilą Sent Džone? Ir jei taip, ar jis vylėsi, kad giliai širdyje Airinė bus tokia atlaidi, jog pasirūpins Rouzės ir Majos finansine gerove? Jei atsakymas ir vėl teigiamas, vadinasi, Rasas ja labai pasitikėjo.

Airinė atsidūsta. Rasas buvo teisus. Rouzės nebėra, bet Airinė tikrai ketina pasirūpinti Maja.

*Airinė jaučia vėl galinti laisvai kvėpuoti.
Keista, kad sala, kurioje jos vyras taip ilgai ir įžūliai
ją apgaudinėjo, tapo jos prieglobsčiu.*

© Nina Subin

ELIN HILDERBRAND (g. 1969 m.) – Nantaketo kurorte gyvenanti amerikiečių rašytoja, dvidešimt dvejų parašiusi pirmąjį bestselerį, spaudos vadinama „paplūdimio romanų karaliene“. „Sugrįžimas į rojų“ – antroji Karibų trilogijos dalis. Lietuviškai jau išleista pirmoji šios serijos knyga „Žiema rojuje“ bei kiti skaitytojų pamėgti romanai: „Tobula pora“, „Miestelis prie vandenyno“, „Dvynės“ ir „28 vasaros“.

Išvyka į idilišką Sent Džono salą dabar atrodo kaip blankus mirażas. Airinė Stil sugrįžta į namus Ajova Sityje, mėgindama susitaisyti su vyro netektimi, išdavyste ir ilgai trukusios santuokos klaidomis. Jos sūnūs Kešas ir Beikeris taip pat džiaugiasi pabėgę iš Sent Džono pakrančių – dabar galės užmiršti salos gyventoją Ersą ir numalšinti tarpusavio įtampą.

Tačiau Raselo Stilo mirtis vis dar neduoda ramybės. Ar sraigtasparnio katastrofa tikrai tik nelaimingas atsitikimas? Kur jis iš tiesų skrido su jauna Sent Džono salos gyventoja Rouze Smol tą lemtingą dieną? Ir kam paliktas visas Raselo turtas prieš pat žūtį pakeistu testamentu?

Šeima susivokia privalanti grįžti į Sent Džoną. Prabangi Raselo vila netrukus vėl prisipildys žmonių. Tačiau atostogų rojumi vadinamos Mergelių Salos nė iš tolo neprimena ramios poilsio vietės. Aplink vilą sukiojasi FTB agentai. Iš salos paslaptinai dingsta Vikersų šeima. Kažkam pavyksta atrasti Rouzės Smol dienoraščius.

Visų akys ima krypti į Airinę. Kaip našlė, gyvenanti vyro išdavystę liudijančioje saloje, galėjo šitiek metų nieko neįtarti apie jo užmojus?

„Imsite skaičiuoti dienas iki grįžimo į Mergelių Salas ir šių veikėjų gyvenimus paskutinėje trilogijos dalyje.“ – Kirkus Review

ISBN 978-609-466-658-2

TYTOALBA

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt